

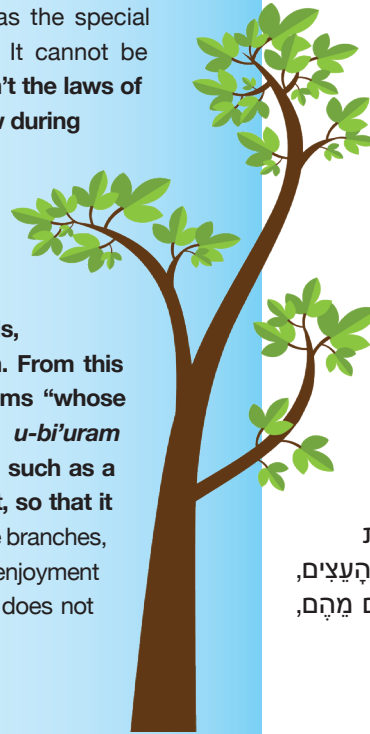

Daf 101: WHY DOES KEDUSHAT SHVI'IT NOT APPLY TO TREE BRANCHES?

דף ק"א: למה אין קדושת שביעית על ענפים?

Produce that grows during a *shemittah* (sabbatical) year has the special status of *kedushat shvi'it* (sanctity of the sabbatical year). It cannot be sold and must be declared *hefker* (abandoned). **But why don't the laws of *kedushat shvi'it* apply tree branches? Indeed, they also grew during the *shemittah* year!**

The Talmud cites a verse from which we learn that *kedushat shvi'it* does not apply to trees or branches. **The Torah states in *Parashat Behar*:** “[The produce of] the sabbatical of the land shall be yours to eat” (Lev. 25:6) – in other words, the produce of this special year is meant for consumption. From this the Sages derived that *kedushat shvi'it* applies only to items “whose enjoyment and elimination are equal” (*she-hana'atam u-bi'uram shaveh*), such as food items. To explain: when we eat food, such as a piece of fruit, by the act of eating, we eliminate or destroy it, so that it no longer exists. However, when we make coal, we first burn the branches, thereby eliminating them, and only afterwards can we derive enjoyment from them by using the coals. For this reason, *kedushat shvi'it* does not apply to trees or branches.

על גידולי שנת השמיטה יש קדושת שביעית, אסור למכור אותם, וחובה להפקיר אותם. מדוע בעצם על הענפים של העצים אין קדושת שביעית? הרי גם הם גדלו בשנת השמיטה!

התורה אומרת בפרשת בהר: “והיתה שבת הארץ לכם לאכלה” - פירות שנת השביעית מיועדים לאכילה. מכאן דרשו חז"ל כי קדושת שביעית חלה רק על דברים “שהנאתם ובעורם שוה”, כמו דברי מאכל.

נסביר את הדברים: כשאוכלים פרי, עם האכילה הוא גם מתפלה מן העולם. לעומת זאת, כשרוצים גחלים, תחילה שורפים את העצים, מבערים אותם מן העולם, ורק אחר כך נהנים מהם, לכן אין קדושת שביעית על עצים ועל ענפים.

Daf 102: CONSECRATING CLOTHING

דף ק"ב: הקדשת הבגדים

When a person dedicates an item or a personal possession to the Temple, the item becomes *hekdesh* (dedicated and endowed with sanctity). If a person says, “I hereby dedicate all of my belongings to the Temple,” then all of that individual's belongings immediately become *hekdesh* – his home, the animals he owns, his Canaanite slaves, and all of his money.

On this *daf* we learn that some items do not become *hekdesh* despite their owner's making an all-encompassing declaration to that effect. **The garments belonging to one's wife and those that belong to one's children do not become *hekdesh*.** Why? Rabbi Abba explained that a person who dedicates all of his property clearly does not intend to dedicate his family's clothing as well. Some things may be left unsaid, because the underlying intention is understood.

אדם יכול להקדיש לבית המקדש חפץ ששיקר לו. באחד הימים אמר אדם: “אני מקדיש את כל נכסי לבית המקדש.” כל נכסיו נהיים מיד הקדש.

אולם ישנם דברים אחדים שאינם נהיים הקדש: הבגדים של אשתו והבגדים של ילדיו, הם אינם נהיים שיכים להקדש. מדוע?

רבי אבא אמר שברור לכל שגם אדם המקדיש את כל נכסיו, אינו מתכוון להקדיש אפילו את הבגדים של בני המשפחה שלו. יש דברים שאפילו שלא אומרים אותם, ברור מאליו שכה פונת הדברים.

Daf 103: THEFT ON THE STREET

Once, a pair of *ganavim* (thieves) wandered around the streets of a town watching the passers-by for opportunities to steal money. Soon, they noticed a man placing his backpack on the sidewalk, leaving it open while he looked at a store window display. The *ganavim* swiftly snatched 100 shekels each from the man's backpack.

The owner of the backpack discovered the theft right away and suspected the two *ganavim*, who were still in proximity. He sued them in a *Beit Din*, but both men lied, saying, "We have never stolen anything!" One of them even gave false testimony, lying under oath and insisting he is not a *ganav*.

Weeks later, both *ganavim* decided to repent and to return the money, but they discovered that the owner of the backpack had moved to another country. **Are these *ganavim* obligated to make a serious effort to find the backpack owner?** According to Rambam's analysis of this debate in the Talmud, the law in this case requires one of the *ganavim* to search for the owner, however the other is not obligated to do so. **The one who did not give false testimony does not have to search for the owner, because the owner had not yet given up on the case, and thus might still demand repayment for the theft.** But the owner will not approach the *ganav* who lied under oath, because after hearing this *ganav*'s false testimony, the owner gave up on receiving any repayment from him. Therefore, **the *ganav* who swore falsely must wholeheartedly search for the owner of the backpack in order to repay the stolen money.**

דף ק"ג: גניבה ברחוב

שני גנבים גנבו מאה שקלים מן התרמיל של אדם אחד. בעל התרמיל גילה מיד את הגניבה, הוא תבע אותם לבית דין, ושניהם שיקרו ואמרו: "מעולם לא גנבנו!". אחד מהם אפילו קם ונשבע לשקר שהוא לא גנב.

פעבור זמן-מה שני הגנבים החליטו לחזור בתשובה ולהחזיר את הכסף, אך התברר שבעל התרמיל עבר לארץ אחרת. האם על הגנבים לטרוח לחפש את בעל התרמיל?

ובכן, על פי הרמב"ם בהתייחסו לדין בתלמוד הדין יהיה שאחד מהם צריך לעשות כן וחברו אינו צריך לחפש אחריו. זה שלא נשבע לשקר - אינו צריך לחפש אחריו, כי הבעלים לא התאושש ויכול להיות שהוא עוד יתבע ממנו את הגניבה, אבל הוא לא יבוא אל הגנב שנשבע לשקר, כי ממנו הוא כבר התאושש אחרי שהוא נשבע לשקר. גנב זה צריך לחפש אחר בעל התרמיל כדי להשיב לו את האבידה.

Daf 104: THE EMPTY-HANDED MESSENGER

Asher and David both lived in Jerusalem and were good friends for many years. Once, **Asher asked David for a loan, which David willingly gave it to him.** A year passed. David moved to Petach Tikva, and shortly thereafter, his daughter got engaged. David needed money for his daughter's wedding, so when he heard that one of his friends planned a trip to Jerusalem, he asked, "Please go to my friend Asher and ask him to repay the loan. Take the money from him and bring it to me." The friend agreed but returned from Jerusalem empty-handed. Apparently, Asher had told him that he could not give him the money. David was disappointed. But the next day, Asher travelled from Jerusalem and showed up at David's home. Asher handed David an envelope containing the entire amount of the loan.

"My friend," David asked, "why didn't you just give the money to the messenger?" Asher replied: "The Talmud says that a borrower should not give money to a person who claims to be a messenger, even if he bears a note stating he is a messenger authorized by the lender. Only if the note is written in the lender's handwriting, can the borrower rely on it and entrust the money to the messenger."

דף ק"ד: השליח שחזר בידים ריקות

אשר ביקש הלואה מדוד, ודוד הלוח לו את הסכום בנפש חפצה. חלפה שנה, ודוד היה זקוק לכסף. הוא ביקש מחברו: "אנא היכנס לידי אשר וביקש ממנו לפרוע את ההלואה, קח ממנו את הכסף והביאנו אליי". החבר הסכים, אך אשר אמר לו שהוא לא יכול לתת לו את הכסף. דוד היה מאוכזב, אך כבר למחרת הופיע בביתו אשר, ונתן לו מעטפה ובה כל סכום ההלואה.

שאל דוד: "מדוע לא נתת את הכסף לשליח?". אשר השיב: "בתלמוד כתוב שהלוח לא יתן את הכסף לאדם המציג עצמו כשליח, ואפילו יש בידו שטר שבו כתוב שהוא שליח של המלוה. רק אם השטר כתוב בכתב ידו של המלוה, הלוח יכול לסמוך על כך ולתת לו את ההלואה."

Daf 105: WHAT HAPPENED TO THE WATCH?

Two neighbors lived in the same building. One day, one of the neighbors had to travel abroad urgently with only a couple of hours to prepare. He did not know his neighbor very well. But the man had no choice, so he knocked on the neighbor's door and asked him to safeguard a box of jewelry and valuable items. The neighbor agreed to act as *shomer* (guardian) of the box, and the owner of the box went off on his trip.

When he returned from his trip, he knocked on the neighbor's door and the neighbor cheerfully returned the box to him. The owner thanked the neighbor sincerely and went home, only to discover that an expensive watch from inside the box was missing. When he asked the neighbor if he recalled what had happened to the watch, the neighbor replied, "There was no watch inside."

Later, the owner of the box found out that the neighbor had taken the watch, but that a *ganav* (thief) had subsequently stolen it from him. At this point the neighbor asserted that because he was a *shomer chinam* (unpaid guardian) and the watch had been stolen from him, he was not responsible for the property. However, on this *daf*, the Talmud rules that a *shomer* (guardian) who lies to the owner and claims he never received the deposited item, is himself considered a *ganav*, and he is thus obligated to return the object or its value to the owner.

דף ק"ה: גלגולו של שעון

שני שכנים התגוררו באותו בנין. אחד השכנים היה צריך לנסוע בדחיפות לחוץ לארץ. הוא לא הכיר את שכנו כל כך טוב, אך לא הייתה לו ברירה, הוא דפק אצלו בבית, וביקש ממנו לשמור על ארז שבו היו תכשיטים וחפצים בעלי ערך. השכן הסכים, ובעל הארז נסע לדרך.

כאשר הוא חזר מחוץ לארץ, הוא דפק בדלת ביתו של השכן ששמר על הארז, והלה השיב לו את הארז במאור פנים. בעל הארז הודה לו בכל ליבו ופנה לביתו, שם גילה לחרדתו כי שעון יקר שהיה בארז - נעלם. כששאל את השומר אם זכור לו מה קרה לשעון, זה השיב: "בכלל לא היה שעון!"

מאוחר יותר התברר שהשומר לקח לעצמו את השעון, ואחר כך גנבו אותו ממנו. בשלב הזה השומר טען שמאחר שבסוף גנבו אותו ממנו הוא פטור, שהרי הוא שומר חינם, אך בדף זה בתלמוד כתוב ששומר שכופר בפני הבעלים ואומר שלא קיבל מהם את הפיקדון, מאותו רגע הוא נהיה גנב והוא חייב בכל מקרה להחזיר לבעלים את השעון או את ערכו.

Daf 106: LYING ABOUT LOANS

A man borrowed money from a friend and promised to return the money within a month. Many months passed, and when the lender came to ask for the money back, the borrower said, "Don't you remember? I already returned the loan to you!" "What are you talking about? You didn't return it!" asserted the lender. But the borrower argued back, "Yes, I did return it!"

In this case, the borrower must vow in a *Beit Din* that he did in fact return the loan. The borrower stood up in court and vowed, "On Monday, the 19th of *Nissan*, I returned the loan". A few days later, witnesses came to the *Beit Din* and testified: "The borrower is a liar. We were with him all day on Monday, from morning to night, and he did not pay back any loan."

What is the *din* (ruling) in this case? Rav derived from *p'sukim* (Torah verses) that if the borrower already took an oath, then he does not repay the loan, even if he swore falsely. But the Talmud notes that this *halakhah* is decided according to the opinion of R. Nachman, who disagreed with Rav and ruled that even in such a case, the borrower must repay the loan.

דף ק"ו: הלווה השקרן

מעשה באדם שלוה כסף מחברו והתחייב להחזיר לו את הכסף בתוך חודש. חלפו חודשים וכאשר בא המלוה לבקש את ההלוואה, אמר לו הלווה: "כבר החזרתי לך את ההלוואה!". "לא החזרתי!", אמר המלוה, והלווה אומר כנגדו: "כן החזרתי!"

במקרה כזה הלווה צריך להישבע בבית דין שהוא אכן החזיר את ההלוואה. הלווה עמד ונשבע: "ביום שני, י"ט בניסן, החזרתי את ההלוואה". אחרי ימים אחדים הגיעו עדים לבית הדין והעידו: "הלווה שקרן. אנתנו היינו איתו ביום שני מהבוקר עד הלילה, והוא לא פרע כל הלוואה!"

מה הדין במקרה כזה? רב דורש מן הפסוקים, כי אם הלווה כבר נשבע, הוא אינו משלם את ההלוואה, ואפילו נשבע לשקר, אבל התלמוד כותב שהלכה נפסקה כרב נחמן שחלק עליו וסבר שגם במקרה כזה על הלווה לפרע את ההלוואה.

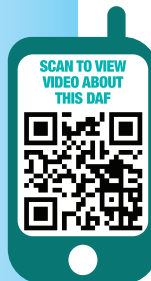
Daf 107: A PERSON WILL NOT BE SHAMELESSLY BRAZEN IN THE PRESENCE OF HIS CREDITOR

דף ק"ז: אין אדם מעז פניו בפני בעל חובו

The laws regarding loans include a principle that states: **“It is a *chazaka* [an assumption] that no man is so shameless as to deny he borrowed money in the presence of his creditor.”** The following court case illustrates this rule: On one side stands the plaintiff, who addresses the *dayanim* (judges) and says, “Your Honors, I would like to sue Mr. Cohen because I lent him money and he refuses to repay me.” “And what is your side of the story?” one of the *dayanim* asks. Mr. Cohen replies, “Your Honors, the plaintiff’s assertion is completely untrue. **I never borrowed any money from him!**”

A short time later, the *dayanim* stated their ruling: **“According to *Din Torah*, Mr. Cohen is free to go. We cannot oblige him to pay even a penny.”**

Why do they believe Mr. Cohen? Because the Talmud articulates a *chazaka*, a basic assumption, that **“a person would never act so shamelessly in front of a person to whom he owes money”**. The *chazaka* here states that a person who borrows from another will be too embarrassed to lie directly to the lender’s face and say, “I never borrowed from you”. Therefore, we must believe him. Of course, **if witnesses come forward and testify that Mr. Cohen did in fact borrow the money, then he is obligated to repay it. But as long as there are no witnesses, we rely upon the strength of the *halakhic* presumption.** The Sages nonetheless ruled that under rabbinic law (*mi-derabbanan*), Mr. Cohen must swear to his assertion of not owning money.

בדיני הלואות ישנו קלל האומר “חזקה אין אדם מעז פניו בפני בעל חובו”. המקרה הבא בבית הדין ימחיש זאת: מצד אחד עומד התובע ואומר: “כבוד הדינים הנכבדים, אני רוצה לתבוע את מר כוהן, מפני שהלוייתי לו כסף והוא אינו מוכן להחזיר לי את ההלוואה.”

“ומה אתה אומר?”, שאל אחד הדינים את מר כוהן, והוא השיב: “טענתו של התובע אינה נכונה כלל. מעולם לא לוייתי ממנו כסף!”. תוך זמן קצר הדינים פוסקים: “מדין תורה מר כוהן יכול ללקח לדרך, אי אפשר לחייב אותו במאומה.”

מדוע מאמינים למר כוהן? מפני ש“חזקה אין אדם מעז פניו בפני בעל חובו”. חזקה זו קובעת, כי אדם ששלוה כסף מחברו, מתבייש לשקר במצח נחושה ולומר לו: “לא לוייתי ממך”, ולכן מאמינים לו. כמובן שאם יבואו עדים ועידו שמר כוהן לזה את הכסף, הוא יהיה חייב להחזיר אותו, אבל כל עוד אין עדים, אנו אומרים: “חזקה אין אדם מעז פניו בפני בעל חובו”. אף על פי כן תיקנו חז”ל שמר כוהן ישבע שבועה מדרבנן.

D'VAR TORAH: PARASHAT TERUMAH

דבר תורה: פרשת תרומה

Every facet of creation had a part in the construction and establishment of the *Mishkan* (Tabernacle). Inanimate elements had an important role through all the metals used to construct the hooks, sockets, and other utensils of the *Mishkan*. The plant kingdom played a significant role in the formation of the wood that surrounded the courtyard of the *Mishkan* and was also used in building some of the utensils. The skins and fabrics from which the *Mishkan*'s tent was fashioned were derived from the animal kingdom. And of course, human beings oversaw the entire construction process. Based on this detailed breakdown, we can understand why this *parashah* is named “*Terumah*” (offering). Not just because *B'nei Yisrael* donated their money and possessions for the construction of the *Mishkan*. “*Terumah*,” which comes from the words “elevation” and “exaltation,” signifies that the entirety of creation was honored insofar as all of its various facets had the opportunity to participate and contribute to the structure of the *Mishkan* and its vessels.

לכל מדרגות הבריאה היה חלק ושתפות בבניית המשכן והקמתו. לדומם היה חלק חשוב באמצעות כל המתכות בהם השתמשו לבנות את היתדות, האדנים, ושאר כלי המשכן. לצומח היה חלק משמעותי בדמות העצים שהקיפו את חצר המשכן ואשר שמשו גם הם לבניית חלק מהכלים. מן החי הפיקו את העורות והיריעות מהם נוצר האהל של המשכן, ועל מלאכת הבנייה כלה נצח כמובן האדם. על פי זה נתן להבין ששמה של הפרשה - “תרומה” אינו נובע רק מהסבה שבני ישראל תרמו מכספם ורכושם לצורך הקמת המשכן. “תרומה” מלשון “הרמה” ו“רוממות”, לה זכתה הבריאה כלה בכך שכל מדרגותיה זכו לקחת חלק ולהיות שתפים במבנה המשכן וכליו.